

De dag begon zo gewoon

Eerste druk, juli 2006
© 2006 Joan Daams-Felix
Illustraties: Joan Daams-Felix
Redactie en layout: Michiel Daams

ISBN: 90-8539-491-0

Uitgever: Free Musketeers, Woerden
www.freemusketeers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Joan Daams-Felix

De dag begon
zo gewoon

Ter nagedachtenis aan Claudia

Dit is het verhaal van een gewoon gezin.
Vader, moeder en drie kinderen.
Een jongen en twee meisjes, Lennard, Ingeborg en Claudia.
Samen groeien ze op.
Als de kinderen klein zijn, spelen ze veel met elkaar.
Eerst in de zandbak en met Lego, later bouwen ze boomhutten
in de tuin.
Een grote broer en twee zusjes, waarvan de twee zusjes een
steeds hechter stel vormen en af en toe samenspannen tegen
grote broer Lennard.
En natuurlijk laat hij dat niet altijd op zich zitten..
Ingeborg en Claudia delen een slaapkamer.
Soms zou Ingeborg wel een eigen kamer willen hebben, net als
Lennard, maar die ruimte is er niet thuis.
Voor Claudia is Ingeborg de grote zus, vriendin en groot voor-
beeld.
En zo worden ze 14, 12 en 10 jaar.

Lennard heeft 's middags met zijn brommer over de zandpaden tussen de akkers gecrosst.

Hij is alleen thuis en zit tv te kijken als de politie aan de deur komt en vraagt of zijn moeder er ook is.

Oeps, zijn brommer staat nog op de oprit.

“Eh, nee, mijn moeder is niet thuis. Ze is nog aan het werk in de winkel”.

De politieagent zegt verder niets en gaat weg.

Lennard begrijpt er niet veel van, maar zet snel zijn brommer in de schuur.

Ingeborg is bij een vriendinnetje en wordt die middag door vader met de auto opgehaald.

Het regent. Ze besluiten dat ze moeder ook wel kunnen ophalen en rijden naar de winkel waar moeder werkt.

Als ze over de Hoofdstraat van het dorp rijden zien ze verderop een ambulance en een politiewagen.

Er zal wel iets gebeurd zijn, maar verder denken ze er niet bij na.

Bij moeders werk aangekomen, zet vader alvast de fiets van moeder achterop de auto.

Dan komt de winkeleigenaar naar ze toelopen en zegt tegen vader: “Je dochter heeft een ongeluk gehad, je vrouw is al naar huis”.

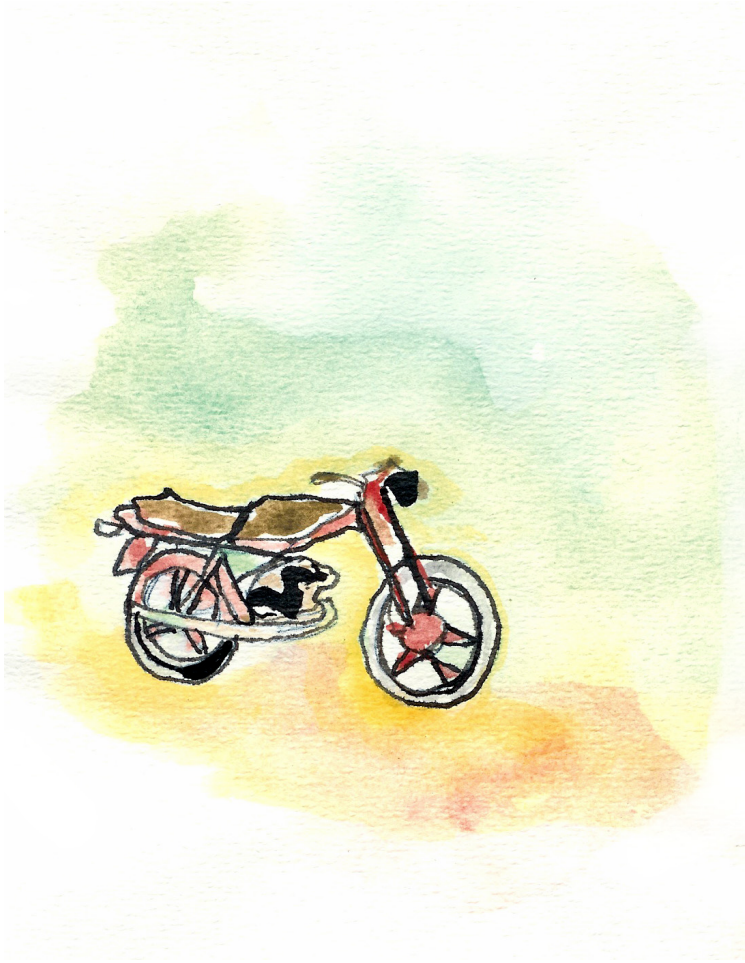
Ingeborg ziet haar vader schrikken.

Ze stappen gauw weer in de auto en rijden naar huis.

Onderweg vraagt Ingeborg zich af wat er met Claudia gebeurd zou kunnen zijn.

Misschien heeft ze haar been gebroken.

Ze fantaseert wat voor cadeautje ze voor haar zal kopen en hoe het zal zijn als ze bij haar op bezoek gaat in het ziekenhuis.

Als Ingeborg en haar vader de straat in rijden, komt een buurman hen tegemoet lopen.

Hij houdt hen aan, stapt in en rijdt met hen het laatste stukje mee naar huis.

“Er is Claudia iets ergs overkomen”, zegt hij.

Nog begrijpen vader en Ingeborg niet wat er precies aan de hand is.

Thuis aangekomen zien ze moeder en Lennard huilend in de deuropening staan.

Ze omarmen elkaar en dan zegt moeder “Claudia is dood”.

Ingeborg schreeuwt het uit, zoiets verschrikkelijks kan en mag niet waar zijn!

